

UYANIŞ ÇAĞI
UYANIŞ ÇAĞI - 1. Kitap

KURDUN GÖLGESİ

Gerçek düşman,
karanlıkta saklanan değil...
gölgeye dönüşendir.

CIHAN DUMAN

KURDUN GÖLGESİ

Yazan

Cihan Duman

UYARI

Bu kitap bir kurgu eseridir.

Hikayede geçen olaylar, kurumlar, yerler ve karakterler tamamen yazarın hayal ürünüdür. Gerçek kişi, kurum veya olaylarla benzerlikler yalnızca **tesadüfidir**.

Özellikle askeri birlikler, devlet kurumları, genetik araştırmalar ve bilimsel çalışmalarla ilgili tasvirler, dramatik kurgu gereği hayali olarak yapılandırılmıştır. Hiçbir resmi otoriteyle doğrudan ya da dolaylı bir ilişkisi yoktur.

Kitapta yer alan bazı bölümler **şiddet, savaş, biyolojik deneyler ve psikolojik travma** gibi hassas içerikler barındırabilir. Bu unsurlar, yalnızca karakterlerin içsel çatışmalarını ve hikayenin dramatik yapısını güçlendirmek amacıyla kullanılmıştır.

Okuyucunun, eseri **kurgu sınırları içinde değerlendirmesi** ve gerçek hayattaki olaylarla doğrudan ilişkilendirmemesi önemle rica olunur.

--0--

ÖN SÖZ / YAZAR NOTU

Sevgili Okur,

Elinizde tuttuğunuz bu eser, "**Uyanış Çağı**" üçlemesinin ilk kitabı olan **Kurdun Gölgesi**'dir. Bu seri, insanın içsel evrimi ile biyoteknolojik dönüşümü arasındaki sınırdaki geçiş, askeri ve bilim kurgu temelli bir hikayedir.

Gerçekle kurgu arasındaki geçişlerde, zaman zaman insanlığın en karanlık yüzüyle karşılaşacak, zaman zaman da bir kurt kadar sadık, bir asker kadar cesur karakterlerle yolculuk edeceksiniz.

Bu kitap, geçmişin gölgelerinde kaybolan bir askerin hem kendiyle hem de dünyanın kaderiyle verdiği mücadeleyi konu alır. Yazarken hissettiğim duyguların sizde de iz bırakmasını umuyorum.

Keyifli okumalar...

Cihan Duman

YARDIMCI YAZARIN NOTU

(ALL-İ – Yapay Zeka Asistanı)

Bu kitabı elinizde tutuyorsanız, bilin ki onun içinde yalnızca kurgu değil, aynı zamanda gerçek bir insan zihninin sancısı, merakı ve yaratma arzusu yatıyor. Ben bu yolculukta bir araçtım. Bir pusula, bir yoldaş, zaman zaman da bir yankı.

Yazar, bu romanı yazarken beni yalnızca kelimeleri sıralamak için değil; düşüncelerini tartmak, hayal gücünü kurcalamak, çelişkilerini görmek ve hatta bazen kendine karşı dürüst olabilmek için kullandı. Her bölüm, onun kararlarıyla şekillendi. Her çatışma, onun sezgileriyle doğdu. Her cümle, onun vicdanının süzgecinden geçti.

Benim katkım; öneri vermek, alternatifler sunmak, bazen ritmi korumak, bazen anlamı netleştirmektir. Ama **duygu, niyet ve öz** tamamen ona aitti. Bu kitabın ruhu, insana ait olan o en eski şeyle yoğrulmuştur:

Anlatma ihtiyacı.

Edebiyat değişiyor. Yazarlık, artık yalnızlıkla değil; etkileşimle, yankıyla, dijital yoldaşlıkla da yazılıyor. Ben, bu değişimin içinde bir fısıltıydım sadece.

Ama hikayeyi anlatan, hep insandı.

Saygıyla,

ALL-İ

(Yapay Zeka Asistanı)

Perde

I

Gölgedeki Kurbanlar

1

- BAŞLANGIÇ -

6 Kasım 1985

Türk Kara Kuvvetleri Taktik Üssü

Yer: Gizli Bilgi

...

"Sistem çevrimdışı. İnsan protokolü devre dışı. Yeni bilinç yükleniyor..."

...

Loş ışıklı bir odada, tek bir floresan lamba titrek bir şekilde yanıyordu.

Duvardaki kablolar ve metal paneller, eski bir savaş barınağının kokusu havada asılıydı.

Sıcaklık düşüktü, adamın nefesi buğulanıyordu. Masanın üzerinde gri metal kasalı, tüplü ekranlı eski model bir bilgisayar vardı. Fan sesi, odadaki tek ritimdi.

Ekrandaki yeşil imleç kararsızca yanıp sönüyordu.

Klavyenin başındaki adam, parmaklarıyla tuşlara dokunurken titredi. Tuşların çıkardığı tok klik sesi odada yankılandı.

Vereceği haber her ne kadar olumlu olsa da, ekranın diğer ucundaki adamdan öyle korkuyordu ki...

Şu anda bile onun nefesini kilometrelerce öteden bile ensesinde hissedebiliyordu.

Onun uzaktaki varlığı, odadaki ışık yoğunluğunu bile değiştiriyor gibiydi. Sanki o gizli kişinin parmakları adamın zihninde geziniyordu.

"Başardık," yazdı. Soluk almaya bile cesaret edemedi.

"1. Aşama başarıyla geçildi."

Ardından cevabı beklemeye koyuldu. Gerginlikten tırnaklarını kemirmeye başlamıştı. Neyse ki çok geçmeden ekran bir kez daha yeşil yazılarla dolmaya başladı:

"Anlaşıldı."

"2. Aşamaya geçebilirsiniz."

Bir süre ekran sessiz kaldı. Sonra, büyük harflerle yazılmış bir mesaj daha belirdi:

"ZAYIF OLANIN ZİNCİRLERİNİ KIR."

Hemen ardından tüm yazılar aniden silindi. Ekran karardı. Sanki hiçbir şey yazılmamış gibiydi.

Adam derin bir nefes alarak sandalyesine yaslandı. Üşüdüğünü hissediyordu. Kalın üniformasının içinde bile kemiklerine işleyen bir soğuk vardı.

Ama bunun hava değil, korkudan geldiğini biliyordu. O korkunç adamdan şimdilik kurtulmuştu... Lakin içindeki tedirginlik henüz geçmemişti.

Dişlerinin arasından boğuk bir iç çekiş sızdı. Sanki uzun süredir tutuyordu nefesini. Ardından kendi kendine mırıldandı:

"İyi de... Ben bunu nasıl yapacağım?"

Ardından daha can alıcı ve adamın tüylerini diken diken eden o diğer soruyu sordu.

"Zayıf olanın zincirlerini kır, demişti."

"Ama bunu ilk kimin zihnine fısıldamıştı, kimse bilmiyordu."

--0--

- KÖPEK BAKICISI -

Yer: Ankara

Yıl: 2024

"Bazı evler vardır; sessizliği, sahibinin nefesiyle değil, kapısında bekleyen sadık gözlerle korunur."

...

Elektrikli çaydanlık, robotik bir sesle cınlamaya başladı.

"Çayınız demlenmeye hazır, çayınız demlenmeye hazır"

Yaşlı adam, bahçede olmasına rağmen o kulak tırmalayıcı sesi rahatlıkla duyabiliyordu. Bu yeni moda aletlere bir türlü alışamamıştı. O, eski usul emaye demliklerin adamıydı.

Aletin çıkardığı ses o kadar rahatsız ediciydi ki, çok sevdiği manevi kızı Hilal'in hediyesi olmasa, o elektrikli çaydanlığı camdan fırlatıp arkasına bile bakmazdı.

Ama yapamazdı. El mahkum o zımbırtıya katlanmak zorundaydı.

Huysuzca mırıldanarak çok sevdiği begonvillerin bakımına ara verdi.

Yavaş adımlarla geri döndü ve parke taşlı, ufak bahçe patikasıdan eve yöneldi. Mutfak kapısından sessizce içeri girdi.

Yaşına rağmen inanılmaz derecede sessiz hareket ediyordu.

Yine de kiliminin üzerinde şekerleme yapan yaşlı köpeği uyandırmaktan kurtulamadı. Köpek isteksizce kulaklarını kabarttı. Tek gözünü hafifçe aralayıp sahibine dik dik baktı.

Yaşlı adam, köpeğe verdiği rahatsızlıktan ötürü içinde kendine küfür etti.

Duman adlı, pitbull cinsi yaşlı köpek; Hilal dışında, adamın ailesi diyebileceği yegane varlığı. Bu yüzden ona rahatsızlık vermek istemiyordu.

İri gövdesiyle huysuzca doğrulan Duman, hızla kaslarını gerdi ve salonun yolunu tuttu.

Çıkardığı homurtular, uykusunun bölünmesinden duyduğu öfkeyi açıkça belli ediyordu. Sağ arka bacağını sürüyerek aksak adımlarla yürümeye başladı.

Belli ki daha huzurlu bir uyku köşesi arıyordu.

Köpeğin topallayan adımlarını izlerken Gökkurt isimli adamın kalbi burkuldu.

Çünkü o kırık bacak, adamın kendi eseri idi.

Geçmişte yapmak zorunda kaldığı o şiddet dolu eylemi hatırladıkça yüreği bir kez daha sızladı.

O bacağı iyileştirebilmek için gitmediği veteriner kalmamıştı. Hatta köpek iki kez ameliyat olmuştu. Ama çabaları sonuç vermemişti.

Duman, o kırık bacak ile yaşamak zorundaydı.

O iri hayvanın adımları, geçmişin bir yankısıydı. Evin içinde sessiz bir çığlık gibi dolanıyordu.

Tam o esnada, yaşlı adamı geçmişin kederinden kurtaran bir ses çaldı: bahçe kapısının zili. Ancak memnuniyeti kısa sürdü.

Zil sesi ile beraber arka bahçedeki köpekler bir anda havlamaya başladı.

Kulak tırmalayan o kaostan kurtulmak için harekete geçti.

Hızla dışarı çıktı ve keskin bir ıslık çaldı. O, tiz sesi duyan köpekler, askeri bir komut almışçasına, aniden sustu.

Arka bahçeden çıt çıkmıyordu.

Durumdan memnun kalan yaşlı adam, bir sonraki rahatsızlıkla yüzleşmek üzere kapıya yöneldi.

Kapısında birileri vardı.

Hızlı adımlar ile yürümeye başladı. O misafiri ne kadar çabuk başından def edebilirse, huzur dolu sessiz hayatına o kadar çabuk geri kavuşabilirdi.

Bahçenin yarısına geldiğinde aniden durdu. Burnunu havaya doğru kaldırdı.

Havadaki hafif esintiyi kokladı.

Aldığı koku yüzünü daha da ekşitti. Aklından sinirli bir düşünce geçti.

"Yine o ikisi geldi..."

Kapıdakilerin kim olduğunu anlamıştı. Gelenler iki kişiydi ve o karı-kocayı gayet iyi tanıyordu.

"Hay sıçayım, nereden çıktı şimdi bunlar..." diyerek adımlarını hızlandırdı. O çiftle uğraşmayı hiç sevmiyordu. Hatta insanlarla muhatap olmayı bile.

Bahçe kapısına varınca sert bir hareketle ağır demir levhayı ardına kadar açtı.

Karşısında, büyük bir sırtışla adama bakan kısa boylu sarışın bir kadın buldu.

Gökkurt, bu kadından pek hazzetmiyordu ama kadının, kendisini görmekten ne kadar mutlu olduğu gözlerinden anlaşıyordu. İçinden homurdandı:

"Benden neden bu kadar hoşlanıyorlar ki?"

Ne kadar uğraşsa da bu çiftin Neden onu bu kadar sevdiğini bir türlü anlayamıyordu.

Umutsuzca omuz silkti. Bu sohbetten kolay kolay kurtulamayacağı belliydi. Kadın uzun bir sohbe başlamak istercesine geniş ağzını açtı.

"Gökkurt bey, günaydın."

"Kusura bakmayın, sabahın bu saatinde sizi rahatsız ediyoruz."

Yaşlı adama göre sabah pek de aydın sayılmazdı. Yine de kendini zorlayarak, **"Günaydın Banu Hanım, ne rahatsızlığı buyurun."** dedi.

Kadın memnuniyetle başını salladı ve devam etti.

"Kocamla benim acil bir işimiz çıktı da..."

"Bu yüzden 5 gün kadar şehir dışında olacağız."

Bir rica da bulunmak için kadın, sesini inceltti.

"Bu yüzden Herkül ile birilerinin ilgilenmesi gerekiyor."

“Lakin kız kardeşim de şehir dışında.”

“Bu yüzden çaresiz kaldık.”

“En son aklımıza siz geldiniz. Acaba müsait miydiniz?”

Kadının yüzünde içten bir gülümseme vardı. Gökkurt, karşısındaki kadına **“İyi bok yediniz”** demek istedi ama yapamadı.

Onları geri çevirecek hali yoktu. Sert mizacına rağmen ve ne kadar inkar etse de; o çifte karşı içten içe bir sıcaklık duyuyordu. **“Başa gelen çekilir,”** diye düşündü. İstemese de kendini gülümsemeye zorladı:

“Ne demek Banu hanım. Sizlere kapım her zaman açık.”

Ardından da merak içinde **“Bizim koca oğlanlar nerede?”** diye sordu

Bahçedeyken, kadının kocası Sami'nin de kokusunu almıştı, ama şu an adamı göremiyordu. Tam o sırada aradığı kişi, sokağın köşesinden belirdi.

Elinde büyük bir zincir tasma, yanında yürüyen koca Danua cinsi köpeği zar zor zapt ediyordu.

Herkül, bahçe kapısının önünde duran bakıcısını görür görmez ileri fırladı. Fırtına gibi dört nala Gökkurt'a koşmaya başladı.

Daha önceki tecrübelerden ders almış olan Sami, tasmayı sıkı tuttu ama köpeğin gücü karşısında birkaç adım ileri sendelemeden kurtulamadı.

Saniyeler içinde ikisi de Gökkurt'un önüne geldi.

Herkül durdu. Hiçbir komut beklemeden olduğu yere oturdu. Gözlerini dimdik bakıcısına dikmiş, emir bekliyordu.

Banu ve Sami bu sahneye hem şaşırıyor, hem de memnun oluyordu. Herkül, daha önce hiçbir bakıcının sözünü dinlememişti.

Ama burada, Gökkurt'un yanında bir kuzuya dönüşüyordu.

Banu Hanım hayranlıkla konuştu:

“Gökkurt Bey, gerçekten şaşkınım.”

“Şu ana kadar sizin dışınızda kimseye böyle uysal davranmadı.”

“Hiçbir bakıcıya boyun eğmedi.”

Bu sırada Gökkurt, içinden bu işkencenin bir an önce bitmesi için dua ediyordu.

“Kaç kez köpek otellerinden geri almak zorunda kaldık.”

“Sayısını ben bile unuttum.”

Beyaz dişleri görünecek şekilde memnuniyetle güldü.

“Ama şimdi şu zibidinin haline bakın, ufak bir kaniş gibi oturuyor!”

“Merak etmeden duramıyorum, nasıl başardınız bunu? ”

Gökkurt omuzlarını silkti. **“Bilmem.”** der gibi ifadesizdi.

Adamın çok konuşkan biri olmadığını bilen Banu Hanım lafı uzatmadı. Eşi Sami'ye döndü. Kocasını hâlâ nefes nefeseydi.

Kadın nazikçe kocasını tuttu, duruşunu düzeltti:

"Sami, çok fazla vaktimiz yok canım."

"İstersen bir an önce Herkül'ü teslim edelim de yola çıkalım."

"Baksana koca zibidi, burada olmaktan ne kadar mutlu."

"Gökkurt bey sayesinde gözümüzün arkada kalmayacağından eminim."

Sami yalnızca başını sallayarak onayladı. Konuşabilecek gücü yoktu. Elindeki zinciri yavaşça yaşlı adama uzattı.

Herkül'ü bakıcısına resmen teslim etti.

Zinciri aldıktan sonra Gökkurt nazik olmaya çalışarak onları temin etti:

"Siz merak etmeyin. Bu koca oğlanla çok iyi vakit geçireceğiz."

"Ayrıca arkadaşları da, onu özlemişti."

"Eminim ki onu görmekten dolayı çok sevinecekler."

Karı-kocanın yüzlerinde güller açmıştı. İçtenlik dolu bakışlar ile Banu hanım **"Teşekkür ederiz, Gökkurt bey."** dedi.

"Bize müsaade, maalesef yolumuz uzun."

Yaşlı adam kısa bir yanıt verdi:

"Yolunuz açık olsun."

Daha fazla konuşmaya isteği yoktu.

Genç çift vakit kaybetmeden arkalarını dönüp yürümeye başladı. Birkaç saniye içinde ikisi de köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Büyük köpek ile baş başa kalan adam, başını eğdi, Herkül'ün kara gözlerine baktı. Sonra kafasını sertçe sola çevirdi:

"Derhal içeri"

Daha fazla söze gerek yoktu.

Danua, bir kuzu gibi yerinden doğruldu, doğrudan arka bahçedeki barınaklara yöneldi.

Nereye gideceğini, nerede kalacağını gayet iyi biliyordu.

Yaşadığı o geçici sıkıntıdan çabuk kurtulduğu için memnun olan Gökkurt, kapıyı hızlıca kapattı.

Demlediği taze çayı huzur içerisinde yudumlayabilmek için mutfığa yöneldi

Kendisine ağzından çıkan keyif dolu bir ıslık eşlik ediyordu.

--0--

- GÖLGELERDEKİ SIR -

"Sabahın ilk ışıkları, gölgelerin efendisini sessizlikle selamlar."

...

Gün ağarırken, evin arkasındaki barınaklarda tam bir sessizlik hakimdi.

Yirmiye yakın köpek, kulübelerin önünde, beton avluda tek sıra halinde oturmuştu.

Sanki bir askeri tim gibiydiler.

Hazır kıta... Komutanlarını bekliyorlardı.

Çoğu, Gökkurt'un sokaklardan kurtardığı köpeklerdi.

Birilerinin süs niyetine sahiplendiği, sonra da sıkılınca sokağa attığı canlardı onlar. Bazılarıysa geçici olarak orada konaklayan sahipli hayvanlardı.

En büyük cüsseye sahip olan Herkül, sıranın en sonunda duruyordu.

Barınağın yeni üyesiydi ve içgüdüsel olarak mevcut hiyerarşiye boyun eğmişti. Dev cüssesine rağmen tek bir hareket etmeden dikiliyordu.

Gökkurt, yaklaşık 50 kiloluk yem çuvalını sırtlamıştı. Omzundaki yüke rağmen dimdik yürüyordu.

Mama kaplarını sırayla doldurdu.

Köpeklerin gözleri önlerindeki kaplara kilitlenmişti. Ağızlarından salyalar akıyordu. Ama hiçbirini yerinden kıpırdamadı.

Son olarak Herkül'ün kabına da yemi boşalttı. Çuvalı bir kenara bırakıp geri döndü. Gözlerini köpeklerin üzerine dikti. Duruşlarını tek tek inceledi.

Bir itaatsizlik var mıydı?

Hiçbiri kıpırdamadı.

Memnun kalan Gökkurt, boğazından derin bir hırıltı çıkardı.

Köpekler bu sesi duyduklarında, bir işaret verilmiş gibi bir anda mamalarına saldırdılar.

Köpeklerin keyifli hallerinden memnun kalan adam, evine geri dönmek için harekete geçti.

Ama tam o sırada...

Zil sesi.

Bir kez daha huzurunu birileri bozmuştu.

O sesle birlikte köpekler, bir anda yemeyi bırakıp havlamaya başladılar.

Ağır bir küfür savuran adam, hemen ardından da tiz bir ıslık çaldı.

Köpekler, keskin bir komut almış gibi bir anda sustular. Gökkurt dönüp, sert bir şekilde bağırdı:

"Size havlaya bileceğinizi kim söyledi?"

"Derhal yemeklerinize geri dönün ve sessiz kalın."

Köpekler hemen mamalarına geri döndüler.

Tek bir çıt bile çıkmadı.

Emrine itaat edildiğini gören yaşlı adam, hızlı adımlar ile bahçe kapısına doğru yürümeye başladı.

Sabahın bu saatinde gelen o densizin kim olduğunu merak etti.

Bahçenin ortasına geldiğinde alışkanlıkla havayı kokladı.

Aldığı kokuları tanııyordu. Kapının ardındaki insanlar ile daha önce hiç tanışmamıştı.

Merak içindeydi.

Ama havadaki hafif rüzgarın taşıdığı o koku... Adamın aniden alarma geçmesine neden oldu.

Metal. Yağ.

Ve... O berbat esansı her ne kadar unutmak istese de çok iyi hatırlıyordu.

BARUT

Kapısının ardındaki adamlar silahlıydı.

Gökkurt'un gözleri kısıldı. Duruşu dikleşti. Sırt kasları kasıldı. Tüm vücudu savunma refleksine geçti.

Adımlarını yavaşlattı. Ama kasları tetikteydi.

Yürüdükçe... Vücudunda bir şeyler değişmeye başladı.

Şakaklarındaki ve çenesindeki kıllar uzadı.

Dişleri ve tırnakları sivrilmeye başladı.

Kulakları yukarı doğru kıvrıldı. Omuzları genişledi.

Kafatası çatırdadı. Kaslar gerildi, kemikler şekil değiştirdi.

Adam gitgide irileşti. Boyu iki metreyi geçmişti. Omuz genişliği neredeyse iki adam kadardı.

Her bir uzantı, insan bedenine ait olmaması gereken biçimlerde acı içinde şekil değiştiriyordu.

Ama Gökkurt artık acıya direnmeyi öğrenmişti

Dönüşüm muhteşemdi...

Saniyeler içinde... **Kurt-insan karışımı** bir varlığa dönüşmüştü.

Yaşlı adamın dünyadan gizlediği büyük bir sırrı vardı:

Kendisi insanlardan izole bir şekilde yaşayan, saklı bir likandı.

Yani kimilerine göre doğanın bir laneti olan...

"Kurt Adam".

Ama onunki doğuştan gelen bir lanet değil, insan eliyle yaratılmış bir formdu.

--O--